

Motiver til foranstaaende Lovudkast.

§ 25 i Loven af 19de Februar 1861 om en Omordning af de communale Skatter i Kjøbenhavn er det foreskrevet, at de Bestemmelser, som indeholdes i bemeldte Lovs §§ 2, 3 og 11 skulde underkastes en Revision inden Udgangen af indvarende Aar.

Efterat Ministeriet med Hensyn hertil havde forlangt Kjøbenhavns Magistrats Indringer, har man under 15de Septenber sidstleden modtaget en Skrivelse fra bemeldte Magistrat, hvoraf fremgaaer, at den samlede Communalbestyrelse har været enig i, at der ikke alt nu bør ske nogen Forandring i de i §§ 2 og 3 indeholdte Regler for Beskatningen af de faste Eiendomme her i Staden, men at der med Hensyn til Lovene § 11. — i hvilken det i Henseende til Udredelsen af den ved Loven paabudne Indkomsskat er fastsat, at en Indtægt af under 400 Rd. er skattefri, at en Indtægt af 1,200 Rd. og derover beskattes heelt, og at Indtægter fra 400 Rd. til 1,200 Rd. efter en nærmere angiven Scala skulle beskattes meer eller mindre usfuldstændigt — har været Meningsulighed mellem Magistraten og Borgerrepræsentantskabet, idet Magistraten har formeent, at der ikke for Tiden bør foretages nogen Forandring i den omhandlede §, medens derimod Borgerrepræsentantskabet har udtalt sig for, at § 11 forandres saaledes, at først en Indtægt af 2,000 Rd. og derover beskattes heelt, og at den usfuldstændige Beskatning af Indtægter mellem 400 og 2,000 Rd. skeer efter en fra Lovens noget afvigende Scala.

Hvad først angaaer Spørgsmaalet om Revisionen af de i Lovens §§ 2 og 3 indeholdte Bestemmelser, har Magistraten formeent, at det Beløb, hvortil de enkelte Skatter ere figerede, hverken kan siges at være trykkende for Eiendommene at udrede, saa at det burde nedsættes, eller utilstrækkeligt til at tilfredsstille Communes Behov og de Fordringer, Eierne af samme stille til Kommunen, saa at det burde forhoies, ligesaa lidt som de enkelte Skattebestemmelser kunne siges at medføre en væsentlig Ulighed i Skattebyrden for Eiendomsbesidderne. Hvad navnlig en Nedsættelse af de ommeldte figerede Beløb angaaer — hvorom der vel nærmest vilde kunne være Spørgsmaal — har Magistraten henledet

Opmærksomheden paa, hvor stor Betydning det har havt for Eiendomsbesidderne, at Loven har fastslaaet Skatterne for de faste Eiendomme, og saaledes bevirket, at Skattebyrden ikke vøges for deres Vedkommende, indtil en ligeligere Fordeeling af Skatterne i Tiden kan blive tilvejebragt. Magistraten har i denne Aaledning oplyst, at medens der ifølge Kjøbenhavns Budget for 1861, i hvilket Aar der for sidste Gang udfikredes Skatter efter de ældre Skattelove, for Kjøbenhavn budgetteredes:

som Eiendomsfalter	687,300 Rd.
som Nærings- og Hjalpefkat	208,000 —
ialt	895,300 Rd.

budgetteredes der i 1862

som Arealstat, Grundstat og	
Brolægningsfkat	677,600 Rd.
som Indkomsskat	288,770 — 62 §.
ialt	966,370 Rd. 62 §.

i 1863

som Arealstat, Grundstat og	
Brolægningsfkat	688,100 Rd.
som Indkomsskat	276,667 — 29 §.
ialt	964,767 Rd. 29 §.

og i 1864

som Arealstat, Grundstat og	
Brolægningsfkat	699,800 Rd.
som Indkomsskat	337,091 — 31 §.
ialt	1,036,891 Rd. 31 §.

Medens altsaa Eiendomsfalterne alene som en Folge af ældre Bygningers Udvidelse eller nye Bygningers Opførelse i 3 Aar ere stegne med 12,500 Rd. og for de usforandrede ældre Bygninger ere blevne de samme, er den personlige Skat, sem tidligere opfyredes gennem Nærings- og Hjalpefalten og nu udredes gennem Indkomsskatten, i samme 3 Aar steget med circa 130,000 Rd., af hvilket Beløb efter de ældre Skattelove en væsentlig Deel vilde være faldet paa de faste Eiendomme, der nu ikke have faaet en foreget Byrde. De faste Eiendomme kunne derfor ikke antages bekyrdede ved de af dem udredede Skatter. Magistraten har derhos fremhævet, at der derved, at Eiendomsfalterne ere blevne figerede, er dannet en saadan Overgangsperiode, som maa anses for absolut nød-